

Ki ne nézz, be ne nézz... !

[2014. június]

Eltörted? Elrontottad? Elvesztetted?

Kicsi vagy. De már csak néhány percet kell eltöltened. Alagút vagy pince? Mindegy. Nem szólnak hozzád – hogy is szólának? Egyedül vagy, bűnös vagy, sötétség, bűnbánat, könnyáztatta falak. Bocsánatot kérek persze: most már soha többé, csak még az egyszer; én soha többé, soha, soha, soha, ígérem. De a felnőttek nem bocsátanak meg, és akárhogy igyekszel, jön a következő dolog, amit elrontasz. Elrontasz, eltörsz vagy elvesztesz. Egy tolltartó, egy kesztyű, vagy egy pohár, ami akkor ripityára törik, ha a kezébe veszed. És csak egyre rosszabb lesz ez az alagút vagy pince. Egyre több órát töltesz benne.

De semmire se megyünk ezzel a gyerekekkel!

Menj a helyedre, mert önző vagy! A te helyed, az egyetlen helyed, ez az alagút vagy pince, ahol minden nap mélyebbre süllyedsz. Látod ezt a sok ragyogó, idegesen hunyorgó szemet? Falhoz lapulók, számkivetett állatok, akik nappal ki sem merik nyitni a szemüket. Éjszakai férgesek, talán a szüleid száműzték őket. Ők vigyáznak rád, vagy te vigyázol rájuk? Olyan nagy a sötétség, hogy sosem tudod meg.

Ha bocsánatot kérsz, akkor kijöhetsz. Akkor mit bánom én, elronthatod, eltörheted, elvesztheted. De túl sokat eszel, te gyerek! És nemcsak zabálsz, hanem túl sokat kakálsz, túl sokat pisálsz. Egészen másképp, mint a többiek. Valami nincs rendben veled. Még a levegőt is rosszul veszed! Akarod, hogy egy orvos megvizsgáljon? Majd meglátod, hogy mit csinál veled az orvos!? Nem akarsz...? Akkor majd mi. Tátsd ki szépen a szád! Pfúúúú...! Hát nem is csoda. Tedd szépen szét a lábad! Nem fogadsz szót?

Hátmiázúristenvan? Nem akarsz...? Akkor méssz a kórházba! Nekünk nem kell hibás gyerek, aki mindent elront, eltör, elveszt, tönkretesz. A pohár, hát nem láttad? Ahogy a kezébe vette... Mi utáljuk az ilyen nem-tudom-milyen gyerekeket! Méssz a pincébe! Tüzet viszek... De nem engedek, nem megyek.

Aztán mégis engedek. Nagy férfitenyér vizsgál, férfi, férfi, férfi. Ez a másik apa, ez az új, idegen apa talán majd a sötétségtől is megszabadít. Látod, ugye? Nem látom, nem látok semmit, de szót fogadok, mért is ne. Beteg vagy, és én most megszabadítalak. Beteg vagy, kislánynom, de én majd kigyógyítalak... akurvaéletbe. Fájni fog, de nekünk nem kell beteg gyerek, egy ronda, beteg gyerek, aki mindent eltör, elront, tönkretesz. Tüzet viszek, tüzet, tüzet – és egyszer csak felrobban a sötétség bennem. Felrobban egyszer, kétszer, háromszor. Apa megkönnyebbül, anya nevet. Hát látom, ez kellett neked! De nincs vége: már a harmadik kéz keresi bennem a betegséget. Pfúj, te tényleg undorító vagy! Lopós, törős, önző gyerek! Hát nem csoda, hogy kerül a többi gyerek az iskolában! Pfúj! Mindent tönkretesz, elvesztesz, elrontasz.

Úgy látszik, semmi sem segít. Egyre rosszabb vagy. Egyre több időt töltesz el az alagútban. Pedig ők mind csak jót akarnak. De nincs szerencsénk, mondják, ezzel a gyerekekkel! Nemcsak mindent elront, elveszít, elhagy, tönkretesz, hanem azt akarja, mindig csak azt. Egy malac, egy rongy, egy átok, mi már nem bírunk vele. Kerüli a többi gyerek, mert mindent elront, elhagy, tönkretesz. Ha csak szólunk hozzá, reszket. Látjuk a szemén, hogy az kell neki, az kell neki éjjel-nappal, megállás nélkül. Ezért eszi a fene! Nem engedhetjük a többi közé, mert nemcsak malac, aki mindent eltör, elveszít, tönkretesz, hanem hazudik is. Képes arról hazudozni, hogy... ő, szégyen lenne elmondani!

Méssz a pincébe! Malac vagy, bűdös vagy! Amíg meg nem gyógyulsz, nem ehetsz velünk. Amíg meg nem gyógyulsz, nem ehetsz semmit. A sötétség majd jót tesz neked! De ha ennyit sírsz, hogy fogsz meggyógyulni? A hibáidból kigyógyulni? Ki szeretne egy hisztis gyereket, aki mindent elront, elveszít, tönkretesz? Aki hazudik? Akit mindenki kinevet? Egy malacot, aki nem is akar a saját szobájában aludni? De nem hagyunk magadra, ne félj, meggyógyítunk, ha belefeketedsz is.

Anya jó, apa jó. Addig nem adnak enni, addig vigyáznak rám, amíg meg nem gyógyulok.

Menj innen, ne is lássalak! Menj innen, mert szétverem a pofadat!

Lassan belefeketedem a gyógyulásba.

Tüzet viszek... Talán nem is alagút, hanem egy pince, ami velem süllyed egyre mélyebbre. Lángot viszek, lángot, igen. Ki ne nézz! Be ne nézz! Mindenhol sötét, nedves, száműzött állatok – ők is hibásak, ők is mindent tönkretesznek, elrontanak, ezért maradhatnak velem. Tüzet viszek, és lehunyt szemmel lépkedek, lehunyt szemmel, mindig egyre mélyebbre. Már nem akarok hazamenni. Nem akarom, hogy a többiek lássanak, ahol én járok, ott a sötétség már megtelt ragyogással. Talán majd denevér leszek.

És szót fogadok a szüleimnek, szót fogadok majd mindenkinek. Még pár év, és én vigyázok a megvert, elrontott gyerekekre, akik mindent elhagynak, eltörnek, tönkretesznek, ügyelek, hogy meg ne szökjenek, hogy mindig sötét legyen, ügyelek, hogy ne fecsegjenek a titkainkról feleslegesen.

Ez lesz a birodalmad. Ha majd belefeketedsz.

És aztán az éles fény. Az a kínos figyelem, a szabadulás. Micsoda család! Már csak pár napot kell kórházban töltened. Utána visszajövünk, elviszünk, kihallgatunk, rendbe teszünk. Veled egyetértésben, magától értetődően, természetesen. Nem lesz több sötétség, és nem lesz több pince. Majd együtt, meglátod, egyetértésben, magától értetődően. Nem voltál még soha kórházban? Nem voltál még soha nagyvárosban? Nem voltál még ilyen nagy házban? Én már mindenhol voltam, felelem.

Kozmáné, Fenyvesné, Törökné. És a hív csak Katinak!, a lány a családsegítőből. Most már megnyugodhatsz, mondják: vége-vége-vége. Most majd hozzákezdhetsz, visszatérhetsz, majd mindent megbeszélve, szép egyetértésben. Irtózatos ez a túlerő. És irtózatos ez a hirtelen verőfény.

A fény nem néz vissza rád. Nem úgy, mint a sötétség.

Leoltjuk, persze, ha azt szeretnéd. De mért nem mondd magadról soha, hogy én. Belezavarodunk, hogy úgy beszélj magadról, mintha én te lennék. Vagy te én. De egyik sem teljesen... néha nem értjük, kiről beszélsz.

Anyá, apa. Ők bizony soha nem féltek tőlem. És nekik mindegy volt, hogy hogyan beszéltek. Hogy én vagy te. De itt a kórházban kijebb húzzák az ágyamat, talán hogy el ne ejtsem a poharakat, hogy meg ne fertőzzem a többi gyereket. Mert rettenetes ez a sok figyelem. Az ígéret, hogy egyszer majd bosszút állnak értem. Hogy ez nem történhet meg. Hogy egyszer én is olyan leszek, mint a többiek. Hogy már nem én, nem te, hanem ő leszek. Ebben a rettenetes alagútban, ami azt hazudja magáról, hogy szabad és verőfényes. És hogy egyetértésben...

De ne féljetek! Én tüzet viszek. És mindig hazafelé megyek.

Kategoria: vers, próza
Denumire autor: Bánki Éva

Látó Szépirodalmi Folyóirat